

Arrest

nr. 212 643 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van M.S.A.E. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit en werd geboren op (...) te Carora, in de staat Lara. Uw laatste adres in Venezuela was Urbanisacion Prado del Golf, Calle 1, Casa 1-1, gelegen in de stad Cabudare van staat Lara waar u de laatste vijf jaar voor uw komst naar België samen met uw echtgenote, zoon en dochter woonachtig was. U heeft architectuur gestudeerd aan de Universiteit de los Andes . Nadat u tussen 2011 en 2014 werkte voor de universiteit Unes, begon u als zelfstandig architect

te werken in 2014. Uw echtgenote werkt sinds 2005 als ingenieur voor de staatsoliemaatschappij *Petróleos de Venezuela (PVDSA)*.

U bent sinds 2006 lid van de oppositiepartij *Un Nuevo Tiempo (UNT)*, net zoals uw echtgenote I.K. (O.V.8713667; CGVS 1801335B). Op 28 juni 2017 betoogde u in de stad Cabudare tegen de verkiezingen van de *Asamblea Nacional Constituyente*. U werd er door de Nationale Garde in het been geschoten met een rubberkogel, waarna u uw vrouw belde en haar vroeg om u naar het ziekenhuis te brengen. Daar aangekomen, kreeg u te horen van het ziekenhuispersoneel dat ze uw gegevens aan de overheid moesten doorgeven. Nadat de rubberkogel werd verwijderd uit uw been, mocht u naar huis gaan. U kreeg na de betoging meermaals dreig telefoons van de *colectivo-groepering "1 Mei"* waarbij ze u vertelden dat u moest ophouden met deelnemen aan manifestaties tegen president Maduro. Ook uw vrouw werd op 12 oktober 2017 telefonisch bedreigd en haar stemrecht werd haar ontnomen. U diende een klacht in bij de politie. Op 30 oktober 2017, toen u uw kinderen ging afzetten aan hun privéschool, werd uw auto door een menigte omsingeld die stond aan te schuiven aan de supermarkt. Mensen riepen dat ze uw ruiten gingen kapotslaan. U kon zich toch door de menigte begeven naar de privéschool, waar u wachtte tot de rij vertrokken was. Hierna besliste u om het land te verlaten. U kon evenwel niet meteen vertrekken omdat u moest wachten op de verlenging van het paspoort van uw dochter. U vloog vervolgens op 26 september 2018 legaal met uw eigen paspoort van Caracas via de Dominicaanse Republiek naar België, waar u op 1 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende vanuit een woning van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in Tubize.

Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten voor: een bewijs dat uw bagage werd gecontroleerd bij het verlaten van Venezuela, drie foto's, een bewijs van uw lidmaatschap van de partij UNT en dat van uw echtgenote, een certificaat waaruit blijkt dat uw vrouw de graad van ingenieur behaalde, schooldocumenten, een doktersattest, een kopie van de klacht die u indiende bij de Venezolaanse politie en bewijzen van goed gedrag en zeden van uzelf en uw echtgenote. Uw paspoort en deze van uw gezinsleden werden in beslag genomen door de Belgische luchthavenautoriteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot uw reismotief – u was immers niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleken – en het feit dat u bij aankomst in België niet over toereikende bestaansmiddelen beschikte voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers opgemerkt te worden dat noch u, noch uw vrouw jullie lidmaatschap bij de partij UNT en de daaruit voortvloeiende politieke activiteiten aannemelijk gemaakt hebben.

Zo is het uiterst bevreemdend dat u enerzijds beweert dat u sinds 2006 lid was van UNT en regelmatig deelnam aan vergaderingen en betogingen, maar niet eens blijkt te weten wie de huidige partijleider is. Zo beweren zowel u als uw vrouw verkeerdelijk dat Leopoldo Lopez de voorzitter is van UNT (CGVS, p. 14; CGVS echtgenote, p. 8). Echter, Leopoldo Lopez is volgens de beschikbare informatie de voorzitter en oprichter van de partij *Voluntad Popular (VP)* en medeoprichter van de partij *Primero Justicia (PJ)*. Dat jullie dit niet blijken te weten, zet de geloofwaardigheid van jullie lidmaatschap bij UNT sterk op de helling. U verklaart vervolgens dat de huidige voorzitter van de *Asamblea Nacional* (nationaal parlement) de partij leidt in de afwezigheid van Leopoldo Lopez. Echter, u moet meteen toegeven dat u zijn naam niet kent (CGVS, p. 14-15). Ook dit is bijzonder opmerkelijk. Vervolgens gevraagd of u bekende mensen van de partij UNT kan benoemen, antwoordt u bizar genoeg Liliane Tintori, nota bene de echtgenote van Leopoldo Lopez die zoals eerder gezegd de partijleider is van VP en die volgens de beschikbare informatie overigens niets met UNT te maken heeft. Verder kan u enkel nog Manuel Rosales opnoemen. U blijkt evenwel niet te weten dat hij UNT heeft opgericht, noch dat hij de vorige partijleider was, en u weet verder niets af van zijn huidige functie binnen de partij (CGVS, p. 15).

Ook uw echtgenote moet toegeven dat ze niet weet wie de partij heeft opgericht (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom u zo weinig weet over mensen die volgens u belangrijk zijn binnen de partij, kan u enkel zeggen dat u “geen leider was, enkel lid”. U kent verder geen enkel lid van de UNT die gedood werd (CGVS, p. 16). Ook dit is uiterst bevreemdend, gelet op de informatie dat German Mavare, een lokale partijleider van UNT in nota bene uw eigen staat Lara, op 6 mei 2016 werd neergeschoten. Verder is het zeer opmerkelijk dat u enerzijds beweert dat u naar vergaderingen ging die werden georganiseerd door UNT en dat ze u daarvoor ook soms belden, maar anderzijds verklaart dat u nooit functies binnen de partij heeft uitgeoefend en verder nooit iets voor de partij heeft gedaan (CGVS, p. 17). U verklaart voorts dat u nooit taken opnam die tijdens de vergadering werden verdeeld, ook al vroegen ze u daar soms om (CGVS, p. 30-31). Ook uw echtgenote beweert dat ze nooit iets voor UNT gedaan heeft en nooit deelnam aan betogingen (CGVS echtgenote, p. 11). U legt weliswaar een document voor ter staving van uw lidmaatschap bij UNT en dat van uw echtgenote. Gevraagd hoe u dit document gekregen heeft, verklaart u dat u dat van de website van UNT gehaald heeft alvorens u de protection officer instructies geeft om het document via de website te bekijken ter verificatie. Echter, nadat de instructies uitgevoerd werden en dit terwijl u meevolgte op het scherm, werd er niets gevonden. Hiermee meermaals geconfronteerd, kan u enkel herhalen dat u niet weet wat er aan de hand is (CGVS, p. 18-19). Ook wanneer u wordt geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden lidmaatschap bij UNT, kan u enkel zwijgen alvorens u na een tweede confrontatie vasthoudt aan uw beweringen (CGVS, p. 19).

In dit verband dient tevens opgemerkt dat het voorgehouden lidmaatschap van uw echtgenote bij UNT niet verenigbaar lijkt met haar werk voor de staatsoliemaatschappij Petróleos de Venezuela (PVDSA) (CGVS echtgenote, p. 4). U verklaart dat ze de politieke overtuiging van uw echtgenote respecteerden tot 2013 en dat ze daar nooit problemen rond gekend heeft. U voegt wel toe dat ze “strenger” werden nadat de huidige president Maduro aan de macht kwam en stelt dat uw vrouw haar stemrecht werd ontnomen (CGVS, p. 24). Echter, volgens de beschikbare informatie werden in 2016 duizenden werknemers ontslagen omdat ze zich kritisch hadden uitgelaten tegen de overheid. Het bedrijf staat ook sinds november 2017 onder militair toezicht en het eist strikte politieke loyaliteit aan de overheid. Ook onder het bewind van voormalig president Chavez werd er gedreigd met ontslag als men zich niet loyaal opstelde ten opzichte van de regering. Het is dan ook allerm minst aannemelijk dat uw vrouw, wiens politieke voorkeur voor de oppositie gekend was binnen het bedrijf, haar job mocht behouden, noch dat ze voor 2013, toen Chavez nog aan de macht was, hier nooit problemen rond gekend heeft. Hiermee geconfronteerd, kan uw echtgenote enkel zeggen dat haar professionele kwaliteiten het belangrijkste waren voor het bedrijf, dat ze haar mening voor zichzelf hield en zich niet publiek uitliet over haar politieke voorkeur (CGVS echtgenote, p. 6). Deze verklaring is evenwel niet afdoende om de bovenstaande onverenigbaarheid uit te klaren.

Verder dient opgemerkt dat u evenmin aannemelijk gemaakt heeft deelgenomen te hebben aan de manifestatie tegen de overheid op 28 juni 2017. Zo is het al zeer opmerkelijk dat u niet beschikt over zelfs maar één foto van uzelf tijdens deze of andere betogingen. Bevreemdend is ook dat u nadien klacht ging indienen bij de politie nadat u door de Nationale Garde in het been geschoten tijdens een betoging tegen de overheid en omdat u daarna bedreigd werd door de colectivo's, paramilitaire groeperingen die gesteund worden door de overheid (CGVS, p. 21). Het is immers allerm minst logisch dat u bij de overheid klacht zou indienen over bedreigingen die tegen u geuit werden door een paramilitaire groep gesteund door de overheid zelf, terwijl u had deelgenomen aan een aan betoging tegen de overheid en hierdoor nog meer de aandacht zou trekken. Wanneer uw echtgenote hiermee wordt geconfronteerd, moet ze toegeven dat het allerm minst logisch is, maar dat jullie “ergens de hoop hadden dat er iemand in jullie rechtssysteem dit zou kunnen oplossen en dat gerechtigheid zou geschieden” (CGVS echtgenote, p. 11-12). Deze verklaring overtuigt echter geenszins. Verder is het uiterst opmerkelijk dat u uw medische kosten liet betalen door de verzekering van PVDSA, de werkgever van uw echtgenote (CGVS echtgenote, p. 12). Wanneer uw echtgenote hiermee wordt geconfronteerd, kan ze enkel zeggen dat andere afdelingen van het bedrijf zich daarmee bezighouden (CGVS echtgenote, p. 12). Echter, gelet op de beschikbare informatie dat de PVDSA strikte loyaliteit aan de overheid eist, is het weinig aannemelijk dat u het risico zou willen nemen dat uw echtgenote alsnog zou worden ontslagen of een sanctie zou krijgen. Verder is het zeer opmerkelijk dat de colectivo's, die wisten waar u woonde, vier of vijf keer bij uw wooncomplex kwamen vragen waar u was zonder ooit te wachten tot u zelf buitenkwam. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u niet weet wat hun werkwijze is (CGVS, p. 25, 28 en 29).

Voorts dient opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat uw echtgenote niet precies weet waarom haar het stemrecht werd ontnomen. Zo beweert ze aanvankelijk dat ze haar stemrecht verloor nadat de colectivo's haar telefonisch hadden bedreigd en gevraagd om haar lidmaatschap bij en activisme voor de partij UNT stop te zetten (CGVS echtgenote, p. 9). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen omdat reeds werd vastgesteld dat noch u, noch uw echtgenote, jullie lidmaatschap van UNT

aannemelijk hebben gemaakt. Wanneer uw echtgenote later opnieuw wordt geconfronteerd met het feit dat het zeer bizar is dat ze haar stemrecht verloor maar nog steeds kon blijven werken voor PVDSA terwijl er reeds een groot aantal werknemers werden ontslagen of ontslag hadden genomen vanwege hun kritische opstelling ten opzichte van de regering, kan ze enkel zeggen dat ze “denkt” dat ze het verloor als een soort waarschuwing of straf en dat ze denkt dat ze haar werk mocht behouden omdat ze medelijden hadden omdat ze twee kinderen heeft (CGVS echtgenote, p. 10). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Verder leggen jullie geen enkel document voor waaruit kan blijken waarom uw echtgenote haar stemrecht is kwijtgeraakt. Overigens moet worden vastgesteld dat jullie beiden een kopie van een attest van goed gedrag en zeden voorleggen. Jullie hebben dus beiden een blanco strafregister in Venezuela. Verder dient opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat het ontnemen van het stemrecht steeds een accessorium is van een hoofdstraf. Er kan dan ook verwacht worden dat uw echtgenote heel precies kan uitleggen op basis waarvan het stemrecht haar ontnomen werd. Het feit dat ze dit heeft nagelaten (zie supra) doet vermoeden dat jullie essentiële zaken verbergen.

Dat jullie niet in een specifiek in een negatief daglicht stonden bij de Venezolaanse autoriteiten wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat jullie geen problemen kenden bij jullie vertrek uit Venezuela en dat jullie met jullie eigen paspoort legaal het land verlaten hebben vanuit de hoofdstad Caracas. U stelt weliswaar dat uw bagage werd gecontroleerd en dat uw originele documenten in beslag werden genomen (CGVS, p. 31). Dit laatste is evenwel niet meer dan een blote bewering. De strook die u voorlegt ter staving hiervan, toont enkel aan dat uw bagage werd gecontroleerd.

Dat uw auto belaagd werd door een menigte die stond aan te schuiven aan de supermarkt, omdat u een sticker van het UNT op uw wagen gekleefd had, is eveneens een blote bewering, temeer omdat hierboven reeds werd vastgesteld dat u uw lidmaatschap van UNT niet aannemelijk gemaakt heeft (CGVS, p. 25). Bovendien zat u in uw wagen vlak in de buurt van een hele groep mensen die moesten aanschuiven om levensmiddelen te kunnen kopen. Maar, wat er ook van zij, er moet worden vastgesteld dat het een éénmalig incident betreft dat niet als ernstig en zwaarwichtig genoeg kan worden bestempeld om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan er een reëel risico op het lijden van ernstige zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit afgeleid worden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Verder dient opgemerkt dat uw verklaring dat al uw originele documenten op de luchthaven in beslag genomen werden, niet meer is dan een blote bewering. De strook die u voorlegt ter staving hiervan, bevestigt enkel dat uw bagage werd gecontroleerd. Op de drie foto's die genomen zijn in Venezuela zijn u en uw echtgenote niet te zien. De twee bewijzen van lidmaatschap bij UNT zijn slechts print-outs die gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd. Bovendien, zoals reeds eerder werd vastgesteld, kan u niet uitleggen hoe u deze bewijzen heeft gekregen. Het ingenieurscertificaat van uw vrouw en uw schooldocumenten bevestigen enkel dat jullie respectievelijk het universitair diploma van ingenieur en architect behaald hebben in Venezuela, hetgene niet ter discussie staat. Wat betreft het doktersbriefje en het proces-verbaal van uw klacht bij de politie, dient bovendien opgemerkt dat het slechts kopieën betreft, die makkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Bovendien dient opgemerkt dat wat betreft het proces-verbaal van uw klacht bij de politie, het zeer opmerkelijk is dat de twee bladzijden dermate van elkaar verschillen. Zo blijkt de eerste van de twee bladzijden van uw verklaringen, die als enige uw naam vermeldt, te zijn opgesteld met een tekstverwerker en rechtstreeks te zijn afgedrukt. De tweede bladzijde, mét handtekening maar zonder enige vermelding van uw naam, blijkt dan weer duidelijk een foto te zijn van het originele document. U gevraagd waarom slechts de laatste bladzijde een foto is terwijl het eerste rechtstreeks afgedrukt werd, kan u enkel zeggen dat het eerste blad u werd opgestuurd door het politiebureau per e-mail omdat ze niet met papier werken en dat het tweede blad werd gefotografeerd omdat u het moest tekenen eer u het terugstuurd (CGVS, p. 22). Echter, geconfronteerd met het feit dat het allerminst logisch is dat u pas later uw verklaringen moest tekenen en terug opsturen, en u op de moment van uw verklaringen op het politiebureau zelf uw verklaring logischerwijs zou moeten tekenen, geeft u toe dat u uw verklaringen op dezelfde moment moest tekenen (CGVS, p. 22). Wat er ook van zij, u kan niet verklaren waarom slechts de laatste bladzijde, waar enkel een handtekening staat maar uw naam nergens wordt vermeld, een foto is van het originele document. Dit doet dan ook ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van dit proces-verbaal. De uittreksels van goed gedrag en zeden van uzelf en uw echtgenote werden hierboven reeds besproken. Er dient in dit verband nog opgemerkt te worden dat uw attest werd opgevraagd om voor te leggen aan het Chileense consulaat-generaal in Venezuela, en in het geval van uw echtgenote aan de Nationale Directie voor Migratie van Argentinië. Beide uittreksels werden bovendien respectievelijk op 10 mei 2018 en op 30 augustus 2018 afgeleverd in Caracas. U

hebt dit echter verzwegen voor het CGVS, hoewel er expliciet aan u gevraagd werd waarom u zo lang had gewacht om het land te verlaten (CGVS, p. 30). Dit doet dan ook ernstige twijfels rijzen over de werkelijke reden dat u een jaar wachtte alvorens u Venezuela verliet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard. Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Venezuela. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van M.I.K. (verzoekster), zijnde de echtgenote van verzoeker, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoeker integraal over daar verzoekster wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen gaan vooreerst in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Zij wijzen op hetgeen UNHCR stelt inzake de toepassing van het vluchtelingenverdrag in een situatie van gewapend conflict.

"Voor het beoordelen van de vervolging dient rekening gehouden te worden met de algemene context van een conflictsituatie die het effect van schade aan een persoon kan verergeren tot het niveau van vervolging.

(...)

Zowel de directe als indirecte gevolgen van het conflict kunnen, cumulatief of onafhankelijk van elkaar vervolging uitmaken.

De situatie in Venezuela is zeer complex en wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal. Zowel burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden. Deze mensenrechtenschending zijn het gevolg van een politiek beleid en worden grotendeels begaan door de staat. Ook paramilitaire- en criminele bendes begaan geweld ten aanzien van burgers maar in veel gevallen kan niet simpelweg gesproken worden van criminele bendes omdat er een link is met de staat en een achterliggende politiek. Mensenrechtenschendingen nemen verschillende vormen aan: gewelddadige repressie van iedereen die kritisch durft te zijn ten aanzien van het regime; geweld door bendes die gesteund of getolereerd worden door de staat; sociaal en economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen, het aan burgers onttrekken van buitenlandse humanitaire hulp en het van partijsteun afhankelijk maken van toegang tot basiszaken zoals voedsel. Onderstaande objectieve landeninformatie van bronnen als de VN en Inter American Commission for Human Rights (IACHR) tonen aan dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens de voorspellingen enkel zal verergeren.”

Volgens verzoekende partijen is de motivering in de bestreden beslissing inzake de veiligheidssituatie in Venezuela onterecht. Zij verwijzen in deze naar een aantal passages uit de COI Focus van 29 april 2018 omtrent de situatie in Venezuela. Eveneens citeren zij een passage uit een rapport van 31 december 2017 van IACHR. Verder halen zij een bijdrage aan van juni 2018 van UNHCR en wijzen zij op een artikel van 22 juni 2018 van de UN News Service. Op basis hiervan concluderen zij:

“Aldus kan niet besloten worden dat de veiligheidssituatie in het land beperkt zou zijn tot zuiver gemeenschappelijk geweld van criminele bendes die uitsluitend zouden uit zijn op economisch gewin noch dat er geen sprake zou zijn van een gewapend conflict zoals hierboven gedefinieerd.”

Vervolgens betogen verzoekende partijen:

“Wat betreft de persoonlijke veiligheidssituatie van verzoekers gaat het CGVS volstrekt ten onrechte voorbij aan de volgende elementen:

Los van zijn politieke activiteiten voor de partij, verklaarde verzoeker dat hij en zijn familie hadden deelgenomen aan manifestaties.

Verzoeker maakte in dit kader een medisch attest over ter staving van de verwondingen, die hij daarbij opliep.

Hij verklaarde verder dat zijn oma en moeder werden bedreigd door de overheid, nl. dat hun sociale hulp zou worden ingetrokken indien zij zouden deelnemen aan activiteiten en manifestaties tegen de overheid. Zij waren afhankelijk van voormelde sociale hulp en konden daarom niet deelnemen aan voormelde activiteiten.

Hij verklaarde tenslotte zelf niet langer te kunnen werken voor een overheidsbedrijf omwille van zijn activiteiten, hetgeen aangeeft dat hij door de overheid wordt beschouwd als niet-regeringsgezin.

Zijn echtgenote verklaarde en legde bovendien dat haar stemrecht werd ingetrokken door de Venezolaanse overheid:

(...)

Het loutere gegeven dat verzoekster actief bleef voor de staatsoliemaatschappij doet hieraan geen enkele afbreuk. Het CGVS heeft persoonlijk vastgesteld via de daartoe geijkte website dat het stemrecht van verzoekster effectief was ingetrokken en zij bijgevolg niet meer haar politieke rechten kan uitoefenen.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing van het CGVS is het niet eens vereist om actief lid te zijn van een politieke partij om te vrezen voor vervolging door de overheid. De loutere deelname aan manifestaties of zelfs het louter uiten van kritiek op de overheid volstaat om effectief vervolgd te worden door de overheid.

Dit geheel aan problemen, in samenhang van de algemene situatie in Venezuela volstaat om te worden erkend als vluchteling.”

Verzoekende partijen wijzen verder op de problematische socio-economische situatie in Venezuela. Zij verwijzen naar en citeren uit algemene informatie, geven aan dat de bevolking niet meer in de basisbehoeften kan voorzien en stellen dat de volledige bevolking slachtoffer is. De staat weigert bewust de situatie van de bevolking te verbeteren, bijvoorbeeld door buitenlandse humanitaire hulp te weigeren. *“De reeds zeer beperkte toegang tot economische en sociale rechten wordt verder beperkt door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie”.*

Volgens verzoekende partijen oordeelt het CGVS ten onrechte dat zij niet zouden aantonen dat zij een persoonlijk risico zouden lopen bij een terugkeer naar hun land. Zij wijzen erop dat de Canadese asielinstanties oordeelden dat er een ernstig risico is dat afgewezen asielzoekers bij hun terugkeer naar

Venezuela een reëel risico lopen om hun werk te verliezen en geen aansluitingskaart voor sociale dienstverlening te krijgen.

“Verzoekster was te werk gesteld voor de overheid en beschikte niet over een "carnet de la patria".

Zonder tewerkstelling zal verzoekster niet alleen geen inkomsten meer genieten maar bovendien ook niet meer kunnen genieten van de medische verzekering van haar werkgever voor haar en haar gezinsleden.

Daarenboven verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij weliswaar inkomsten genoot uit hoofde van zijn beroepsactiviteiten doch deze -gelet op de spectaculaire stijging van de voedselprijzen -niet meer toereikend waren (p. 23/176).”

“Het feit dat een conflict een impact heeft op grote groepen mensen of in het algemeen op burgers staat het aantonen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet in de weg. In tegendeel dit gegeven versterkt juist de gegrondheid van de vrees:

(...)

Voor de toepassing van het Vluchtelingenverdrag dient geen gedifferentieerd risico aangetoond te worden:

(...)

Uit bovenstaande informatie blijkt dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie. Voor wat betreft de socio-economische situatie blijft niemand gespaard behalve een kleine groep geprivilegeerden die nauwe banden onderhouden met de overheid.

(...)

Deze factoren, direct of indirect gelinkt aan de veiligheidssituatie, dwingen mensen het land te ontvluchten. Volgens UNHCR is voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond:

(...)

Aldus blijkt onmiskenbaar uit voorgaande landinformatie dat verzoekers zelfs met de beweerde onduidelijkheden in hun asielerelaas zouden moeten in aanmerking komen voor de status van erkend vluchteling.”

2.2. Verzoekende partijen gaan vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij betogen:

“In elk geval blijkt uit voorgaande landinformatie dat de burgers van Venezuela in aanmerking komen voor minstens de subsidiaire beschermingsstatut.”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoekende partijen zich beroepen op de schending van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoekende partijen niet betwisten dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door verzoeker werden uiteengezet, dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden bleken, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat verzoeker kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3. Verzoekende partijen vechten de bestreden beslissingen evenmin aan waar terecht gesteld wordt:

“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot uw reismotief – u was immers niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleken – en het feit dat u bij aankomst in België niet over toereikende bestaansmiddelen beschikte voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

3.4. Verzoekende partijen blijven er in het onderhavige verzoekschrift bij dat zij omwille van politieke redenen zouden worden geïsoleerd door de autoriteiten in hun land van herkomst.

In de bestreden beslissingen wordt inzake deze aangevoerde vrees echter vooreerst met recht gemotiveerd als volgt:

“Er dient immers opgemerkt te worden dat noch u, noch uw vrouw jullie lidmaatschap bij de partij UNT en de daaruit voortvloeiende politieke activiteiten aannemelijk gemaakt hebben.

Zo is het uiterst bevreemdend dat u enerzijds beweert dat u sinds 2006 lid was van UNT en regelmatig deelnam aan vergaderingen en betogingen, maar niet eens blijkt te weten wie de huidige partijleider is. Zo beweren zowel u als uw vrouw verkeerdelijk dat Leopoldo Lopez de voorzitter is van UNT (CGVS, p. 14; CGVS echtgenote, p. 8). Echter, Leopoldo Lopez is volgens de beschikbare informatie de voorzitter en oprichter van de partij Voluntad Popular (VP) en medeoprichter van de partij Primero Justicia (PJ). Dat jullie dit niet blijken te weten, zet de geloofwaardigheid van jullie lidmaatschap bij UNT sterk op de helling. U verklaart vervolgens dat de huidige voorzitter van de Asamblea Nacional (nationaal parlement) de partij leidt in de afwezigheid van Leopoldo Lopez. Echter, u moet meteen toegeven dat u zijn naam niet kent (CGVS, p. 14-15). Ook dit is bijzonder opmerkelijk. Vervolgens gevraagd of u bekende mensen van de partij UNT kan benoemen, antwoordt u bizar genoeg Liliane Tintori, nota bene de echtgenote van Leopoldo Lopez die zoals eerder gezegd de partijleider is van VP en die volgens de beschikbare informatie overigens niets met UNT te maken heeft. Verder kan u enkel nog Manuel Rosales opnoemen. U blijkt evenwel niet te weten dat hij UNT heeft opgericht, noch dat hij de vorige partijleider was, en u weet verder niets af van zijn huidige functie binnen de partij (CGVS, p. 15). Ook uw echtgenote moet toegeven dat ze niet weet wie de partij heeft opgericht (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom u zo weinig weet over mensen die volgens u belangrijk zijn binnen de partij, kan u enkel zeggen dat u “geen leider was, enkel lid”. U kent verder geen enkel lid van de UNT die gedood werd (CGVS, p. 16). Ook dit is uiterst bevreemdend, gelet op de informatie dat German Mavare, een lokale partijleider van UNT in nota bene uw eigen staat Lara, op 6 mei 2016 werd neergeschoten. Verder is het zeer opmerkelijk dat u enerzijds beweert dat u naar vergaderingen ging die werden georganiseerd door UNT en dat ze u daarvoor ook soms belden, maar anderzijds verklaart dat u nooit functies binnen de partij heeft uitgeoefend en verder nooit iets voor de partij heeft gedaan (CGVS, p. 17). U verklaart voorts dat u nooit taken opnam die tijdens de vergadering werden verdeeld, ook al vroegen ze u daar soms om (CGVS, p. 30-31). Ook uw echtgenote beweert dat ze nooit iets voor UNT gedaan heeft en nooit deelnam aan betogingen (CGVS echtgenote, p. 11). U legt weliswaar een document voor ter staving van uw lidmaatschap bij UNT en dat van uw echtgenote. Gevraagd hoe u dit document gekregen heeft, verklaart u dat u dat van de website van UNT gehaald heeft alvorens u de protection officer instructies geeft om het document via de website te bekijken ter verificatie. Echter, nadat de instructies uitgevoerd werden en dit terwijl u meevolgte op het scherm, werd er niets gevonden. Hiermee meermaals geconfronteerd, kan u enkel herhalen dat u niet weet wat er aan de hand is (CGVS, p. 18-19). Ook wanneer u wordt geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden lidmaatschap bij UNT, kan u enkel zwijgen alvorens u na een tweede confrontatie vasthoudt aan uw beweringen (CGVS, p. 19).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Dat verzoekende partijen in het voorliggende verzoekschrift beweren dat verzoekers deelname aan manifestaties los moet worden gezien van zijn politieke activiteiten voor de partij, kan verder bezwaarlijk ernstig worden genomen en doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van hun verklaringen. Zo verzoeker werkelijk aan manifestaties had deelgenomen en verzoekende partijen daardoor een gegronde vrees voor vervolging dienden te koesteren, kan immers niet worden ingezien waarom verzoekende partijen het nodig zouden hebben geacht om zichzelf, kennelijk ten onrechte, bijkomend een lidmaatschap bij UNT aan te meten. Dat verzoekende partijen hun vermeende politieke profiel, engagement en lidmaatschap bij UNT niet aannemelijk maakten, doet weldegelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de hieruit voortvloeiende en hiermee verknochte activiteiten en problemen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“In dit verband dient tevens opgemerkt dat het voorgehouden lidmaatschap van uw echtgenote bij UNT niet verenigbaar lijkt met haar werk voor de staatsoliemaatschappij Petróleos de Venezuela (PVDSA) (CGVS echtgenote, p. 4). U verklaart dat ze de politieke overtuiging van uw echtgenote respecteerden tot 2013 en dat ze daar nooit problemen rond gekend heeft. U voegt wel toe dat ze “strenger” werden nadat de huidige president Maduro aan de macht kwam en stelt dat uw vrouw haar stemrecht werd ontnomen (CGVS, p. 24). Echter, volgens de beschikbare informatie werden in 2016 duizenden werknemers ontslagen omdat ze zich kritisch hadden uitgelaten tegen de overheid. Het

bedrijf staat ook sinds november 2017 onder militair toezicht en het eist strikte politieke loyaliteit aan de overheid. Ook onder het bewind van voormalig president Chavez werd er gedreigd met ontslag als men zich niet loyaal opstelde ten opzichte van de regering. Het is dan ook allerm minst aannemelijk dat uw vrouw, wiens politieke voorkeur voor de oppositie gekend was binnen het bedrijf, haar job mocht behouden, noch dat ze voor 2013, toen Chavez nog aan de macht was, hier nooit problemen rond gekend heeft. Hiermee geconfronteerd, kan uw echtgenote enkel zeggen dat haar professionele kwaliteiten het belangrijkste waren voor het bedrijf, dat ze haar mening voor zichzelf hield en zich niet publiek uitliet over haar politieke voorkeur (CGVS echtgenote, p. 6). Deze verklaring is evenwel niet afdoende om de bovenstaande onverenigbaarheid uit te klaren.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij beperken zich er immers toe deze motieven en de hierop geschraagde conclusie te ontkennen. Hiermee kunnen zij deze motieven en deze conclusie niet ondergraven.

Daarenboven gaan verzoekende partijen in het onderhavige verzoekschrift en in hun betoog dat de aangevoerde deelname aan een manifestatie en problemen los moeten worden gezien van hun politieke activiteiten schromelijk voorbij aan de volgende, pertinente en terechte motieven:

“Verder dient opgemerkt dat u evenmin aannemelijk gemaakt heeft deelgenomen te hebben aan de manifestatie tegen de overheid op 28 juni 2017. Zo is het al zeer opmerkelijk dat u niet beschikt over zelfs maar één foto van uzelf tijdens deze of andere betogingen. Bevreemdend is ook dat u nadien klacht ging indienen bij de politie nadat u door de Nationale Garde in het been geschoten tijdens een betoging tegen de overheid en omdat u daarna bedreigd werd door de collectivo's, paramilitaire groeperingen die gesteund worden door de overheid (CGVS, p. 21). Het is immers allerm minst logisch dat u bij de overheid klacht zou indienen over bedreigingen die tegen u geuit werden door een paramilitaire groep gesteund door de overheid zelf, terwijl u had deelgenomen aan een aan betoging tegen de overheid en hierdoor nog meer de aandacht zou trekken. Wanneer uw echtgenote hiermee wordt geconfronteerd, moet ze toegeven dat het allerm minst logisch is, maar dat jullie “ergens de hoop hadden dat er iemand in jullie rechtssysteem dit zou kunnen oplossen en dat gerechtigheid zou geschieden” (CGVS echtgenote, p. 11-12). Deze verklaring overtuigt echter geenszins. Verder is het uiterst opmerkelijk dat u uw medische kosten liet betalen door de verzekering van PVDSA, de werkgever van uw echtgenote (CGVS echtgenote, p. 12). Wanneer uw echtgenote hiermee wordt geconfronteerd, kan ze enkel zeggen dat andere afdelingen van het bedrijf zich daarmee bezighouden (CGVS echtgenote, p. 12). Echter, gelet op de beschikbare informatie dat de PVDSA strikte loyaliteit aan de overheid eist, is het weinig aannemelijk dat u het risico zou willen nemen dat uw echtgenote alsnog zou worden ontslagen of een sanctie zou krijgen. Verder is het zeer opmerkelijk dat de collectivo's, die wisten waar u woonde, vier of vijf keer bij uw wooncomplex kwamen vragen waar u was zonder ooit te wachten tot u zelf buitenkwam. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u niet weet wat hun werkwijze is (CGVS, p. 25, 28 en 29).”

Verzoekende partijen laten deze motieven volledig onverlet. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts dient opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat uw echtgenote niet precies weet waarom haar het stemrecht werd ontnomen. Zo beweert ze aanvankelijk dat ze haar stemrecht verloor nadat de collectivo's haar telefonisch hadden bedreigd en gevraagd om haar lidmaatschap bij en activisme voor de partij UNT stop te zetten (CGVS echtgenote, p. 9). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen omdat reeds werd vastgesteld dat noch u, noch uw echtgenote, jullie lidmaatschap van UNT aannemelijk hebben gemaakt. Wanneer uw echtgenote later opnieuw wordt geconfronteerd met het feit dat het zeer bizar is dat ze haar stemrecht verloor maar nog steeds kon blijven werken voor PVDSA terwijl er reeds een groot aantal werknemers werden ontslagen of ontslag hadden genomen vanwege hun kritische opstelling ten opzichte van de regering, kan ze enkel zeggen dat ze “denkt” dat ze het verloor als een soort waarschuwing of straf en dat ze denkt dat ze haar werk mocht behouden omdat ze medelijden hadden omdat ze twee kinderen heeft (CGVS echtgenote, p. 10). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Verder leggen jullie geen enkel document voor waaruit kan blijken waarom uw echtgenote haar stemrecht is kwijtgeraakt. Overigens moet worden vastgesteld dat jullie beiden een kopie van een attest van goed gedrag en zeden voorleggen. Jullie hebben dus beiden een blanco strafregister in Venezuela. Verder dient opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat het ontnemen van het stemrecht steeds een accessorium is van een hoofdstraf. Er kan dan ook verwacht worden dat uw echtgenote heel precies kan uitleggen op basis waarvan het stemrecht haar ontnomen werd. Het feit dat ze dit heeft nagelaten (zie supra) doet vermoeden dat jullie essentiële zaken verbergen.”

Andermaal dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen dienstige argumenten aanvoeren ter weerlegging van de bestreden motieven. Dat verzoeksters stemrecht na nazicht door de ondervrager

bij het CGVS ingetrokken bleek te zijn, wordt in het voorgaande niet betwist. Wat in het voorgaande wel wordt gesteld, is dat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegde en weigerde klaarheid te scheppen over de reden(en) waarom haar stemrecht werd ingetrokken, dat verzoekende partijen over deze redenen geen documenten voorleggen en dat dit doet vermoeden dat zij essentiële zaken verbergen. Deze vaststellingen laten verzoekende partijen geheel ongemoeid. Met de loutere herhaling van de verklaringen van verzoekster doen verzoekende partijen immers op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen voor het overige geheel onverlet en voeren niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van hun inhoud waar gemotiveerd wordt:

“Dat jullie niet in een specifiek in een negatief daglicht stonden bij de Venezolaanse autoriteiten wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat jullie geen problemen kenden bij jullie vertrek uit Venezuela en dat jullie met jullie eigen paspoort legaal het land verlaten hebben vanuit de hoofdstad Caracas. U stelt weliswaar dat uw bagage werd gecontroleerd en dat uw originele documenten in beslag werden genomen (CGVS, p. 31). Dit laatste is evenwel niet meer dan een blote bewering. De strook die u voorlegt ter staving hiervan, toont enkel aan dat uw bagage werd gecontroleerd.

Dat uw auto belaagd werd door een menigte die stond aan te schuiven aan de supermarkt, omdat u een sticker van het UNT op uw wagen gekleefd had, is eveneens een blote bewering, temeer omdat hierboven reeds werd vastgesteld dat u uw lidmaatschap van UNT niet aannemelijk gemaakt heeft (CGVS, p. 25). Bovendien zat u in uw wagen vlak in de buurt van een hele groep mensen die moesten aanschuiven om levensmiddelen te kunnen kopen. Maar, wat er ook van zij, er moet worden vastgesteld dat het een éénmalig incident betreft dat niet als ernstig en zwaarwichtig genoeg kan worden bestempeld om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan er een reëel risico op het lijden van ernstige zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit afgeleid worden.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze niet dienstig aanvechten of weerleggen, onverminderd gehandhaafd.

De door verzoekende partijen neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier (waaronder het medische attest waarop verzoekende partijen de aandacht vestigen in het verzoekschrift), kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoekende partijen geheel niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze motieven worden, gezien deze door verzoekende partijen niet concreet worden aangevochten, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Verder dient opgemerkt dat uw verklaring dat al uw originele documenten op de luchthaven in beslag genomen werden, niet meer is dan een blote bewering. De strook die u voorlegt ter staving hiervan, bevestigt enkel dat uw bagage werd gecontroleerd. Op de drie foto’s die genomen zijn in Venezuela zijn u en uw echtgenote niet te zien. De twee bewijzen van lidmaatschap bij UNT zijn slechts print-outs die gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd. Bovendien, zoals reeds eerder werd vastgesteld, kan u niet uitleggen hoe u deze bewijzen heeft gekregen. Het ingenieurscertificaat van uw vrouw en uw schooldocumenten bevestigen enkel dat jullie respectievelijk het universitair diploma van ingenieur en architect behaald hebben in Venezuela, hetgene niet ter discussie staat. Wat betreft het doktersbriefje en het proces-verbaal van uw klacht bij de politie, dient bovendien opgemerkt dat het slechts kopieën betreft, die makkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Bovendien dient opgemerkt dat wat betreft het proces-verbaal van uw klacht bij de politie, het zeer opmerkelijk is dat de twee bladzijden dermate van elkaar verschillen. Zo blijkt de eerste van de twee bladzijden van uw verklaringen, die als enige uw naam vermeldt, te zijn opgesteld met een tekstverwerker en rechtstreeks te zijn afgedrukt. De tweede bladzijde, mét handtekening maar zonder enige vermelding van uw naam, blijkt dan weer duidelijk een foto te zijn van het originele document. U gevraagd waarom slechts de laatste bladzijde een foto is terwijl het eerste rechtstreeks afgedrukt werd, kan u enkel zeggen dat het eerste blad u werd opgestuurd door het politiebureau per e-mail omdat ze niet met papier werken en dat het tweede blad werd gefotografeerd omdat u het moest tekenen eer u het terugstuurde (CGVS, p. 22). Echter, geconfronteerd met het feit dat het allermindst logisch is dat u pas later uw verklaringen moest tekenen en terug opsturen, en u op de moment van uw verklaringen op het politiebureau zelf uw verklaring logischerwijs zou moeten tekenen, geeft u toe dat u uw verklaringen op dezelfde moment moest tekenen (CGVS, p. 22). Wat er ook van zij, u kan niet verklaren waarom slechts de laatste bladzijde, waar enkel een handtekening staat maar uw naam nergens wordt vermeld, een foto is van het originele document. Dit doet dan ook ernstige twijfels rijzen

over de authenticiteit van dit proces-verbaal. De uittreksels van goed gedrag en zeden van uzelf en uw echtgenote werden hierboven reeds besproken. Er dient in dit verband nog opgemerkt te worden dat uw attest werd opgevraagd om voor te leggen aan het Chileense consulaat-generaal in Venezuela, en in het geval van uw echtgenote aan de Nationale Directie voor Migratie van Argentinië. Beide uittreksels werden bovendien respectievelijk op 10 mei 2018 en op 30 augustus 2018 afgeleverd in Caracas. U hebt dit echter verzwegen voor het CGVS, hoewel er expliciet aan u gevraagd werd waarom u zo lang had gewacht om het land te verlaten (CGVS, p. 30). Dit doet dan ook ernstige twijfels rijzen over de werkelijke reden dat u een jaar wachtte alvorens u Venezuela verliet.”

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden politieke engagement, engagement en lidmaatschap bij UNT van verzoekende partijen, en aan de hieruit voortvloeiende en hiermee verknochte activiteiten, de problemen die zij ingevolge deze activiteiten zouden hebben gekend en de hieruit voortgesproten vrees voor vervolging ten aanzien van hun autoriteiten.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar de situatie en problemen voor personen die politiek actief waren en/of deelnamen aan manifestaties en kritiek uitten op de overheid niet dienstig. Zij kunnen met deze verwijzing niet volstaan om in hun hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aan te tonen. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier gelet op het voorgaande manifest in gebreke.

3.5. Verzoekende partijen laten daarnaast uitschijnen dat de situatie in Venezuela van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van voormelde bepaling, wordt in de bestreden beslissingen op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier echter met recht gemotiveerd als volgt:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard. Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Venezuela. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. De door hen aangereikte en geciteerde informatie ligt immers volledig in lijn met en doet bijgevolg geenszins afbreuk aan de in het administratief dossier opgenomen landeninformatie. Dat de situatie in Venezuela complex en volatiel is, dat crimineel geweld er wijdverspreid is, dat tegenstanders van het regime er riskeren te worden gevisieerd en dat criminele bendes en paramilitaire organisaties er, vaak met straffeloosheid,

opereren, zijn elementen die in het voorgaande niet worden betwist en die zowel in de door verweerder gehanteerde informatie als in de bestreden motivering inzake de veiligheidssituatie terdege in rekening worden gebracht. Deze elementen kunnen niet volstaan om te besluiten dat de situatie in Venezuela van zulke aard zou zijn dat aldaar voor burgers en ingevolge een loutere aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico bestaat op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

3.6. Daarnaast verwijzen verzoekende partijen opnieuw naar de problematische socio-economische situatie in Venezuela.

In dit kader kan echter vooreerst worden opgemerkt dat, zo verzoekende partijen zelf de mening toegedaan waren dat deze situatie zou volstaan om in hun hoofde te besluiten tot het bestaan van een risico op ernstige schade, niet kan worden ingezien waarom zij het nodig achtten om volledig fictieve politieke activiteiten en sympathieën en problemen en een verzonnen vrees voor vervolging ten aanzien van de Venezolaanse autoriteiten uiteen te zetten.

Verder wordt in de bestreden beslissingen op grond van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, met recht gemotiveerd als volgt:

“Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot

een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.”

Verzoekende partijen slagen er niet in de voormelde motieven te ontcrachten. De informatie die zij bijbrengen en citeren omtrent de socio-economische situatie in Venezuela, ligt namelijk volledig in lijn met en doet op generlei wijze afbreuk aan de informatie die verweerder in deze citeerde. Uit het geheel van de voorliggende informatie blijkt inderdaad dat de situatie in Venezuela wordt gekenmerkt door een crisis in de gezondheidszorg, problemen qua toegang tot voeding, hyperinflatie, een erbarmelijke economische en politieke toestand en een humanitaire crisis die vraagt om de aandacht van de internationale gemeenschap. Dit alles neemt echter niet weg dat verzoekende partijen ook vandaag nog steeds enig verband met hun persoon moeten aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele dreiging vereist.

Verzoekende partijen tonen echter niet aan dat hun persoonlijke situatie van zulke aard zou zijn dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk in mensonwaardige omstandigheden zouden terechtkomen en aldaar niet in hun basisbehoeften zouden kunnen voldoen. Te dezen wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan.

Reeds hoger werd vastgesteld dat aan hun beweerde politieke affiniteit en de hieruit voortgesproten problemen en vrees niet het minste geloof kan worden gehecht.

Met de loutere bewering dat verzoekster niet opnieuw in overheidsdienst zou kunnen gaan werken en niet over een ‘carnet de la patria’ zou beschikken, doen verzoekende partijen aan het voorgaande verder geen afbreuk. Dat het voor verzoekster onmogelijk zou zijn om opnieuw in overheidsdienst te gaan werken, kan uit de geciteerde informatie niet worden afgeleid. Zelfs indien dit zo zou zijn, dan nog kan worden verwacht dat zij opnieuw in de privésector aan de slag kan. Ook in deze sector was zij in het verleden namelijk reeds actief en beschikt zij over een ruime ervaring (administratief dossier, gehoorverslag verzoekster, p.4). Dat verzoekster niet over voormelde kaart zou beschikken, betreft voorts een blote en niet-gestaafde bewering. Dat zij zulke kaart niet zou hebben (gehad), is daar uit de door verzoekende partijen zelf aangereikte informatie blijkt dat deze kaart reeds lang voor hun vertrek in voege was, bovendien niet aannemelijk.

Gelet op de hoge scholingsgraad van verzoekende partijen, hun beider uitgebreide beroepsverleden en –ervaringen en hun familiale netwerk in Venezuela, acht de Raad het geenszins aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Venezuela dermate hard zouden worden geraakt door de socio-economische situatie aldaar dat dit in hunner hoofde zou uitmonden in ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde evenmin aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT